

Duw van Doik en staarde.... en staarde, zonder iets of iemand te zien dan Aaike alleen....

Rechtop en wijdbeens, het benige gezicht als uit ivoor gehouwen, de donkere ogen stil en droef als moerasvijvers, stond Gert van de Brabander midden in het vertrek, vlak voor Aaike en keek maar naar hem.

Eindelijk verbrak hij het zwijgen en zei: „Nou is Aaike dood, de beste kameraad, die we àllemaal had hewwe en ik vraag mun aaf, of we um niet teveul allien leiten hewwe. Zó aas ie deer nou zit, met diezelfde groins op zun smoel, die ie altoid had het, zit-ie, zo aas ie zun héle leven leefd het.... Haai is altoid allien weest....”

De vrouwen snikten nu allemaal, behalve Duw van Doik.

„Kom,” zei Gert, na een poosje weer even ruw als altijd, „haai is dood en ken deer niet eeuwig zitten bloive; lèg jij um mee aaf, Duw?”

Duw van Doik knikte zwiwend en schoof naast haar man de deur uit.

Terwijl ze als in een droom naast Kees naar huis ging, klopten haar polsen koortsig en hamerde het in haar hersens almaar door: „Altoid allien weest.... àltoid allien weest....”

KOPY VOOR DE NIEUWE BUNDEL

*gelieve men te zenden aan de heer D. Nieuwpoort,
Buerweg 53 te Bergen (N.-H.), secretaris der
Redactie-Commissie.*